

ket for gunstigt og belejligt dertil. Nej, det kan jeg tænke mig. Men Spørgsmaalet er det bagved liggende: Hvorfor ansaa Regeringen ikke det Øjeblik for gunstigt og belejligt dertil, og hertil har i Grunden den højtærede Finansminister intet andet at sige, end: at de Autoriteter paa dette Omraade, han havde Lejlighed til at konferere med, vare af den Mening. Jeg maa sige, at saa har han været uheldig, thi det er i hvert Fald ganske sikkert, at han kunde have modt adskillige Autoriteter indenfor Bankverdenen paa det Omraade, som havde haft en modsat Mening. Det, som imidlertid mest forbavsede mig, var det, som Ministeren sagde, da han kom ind paa mine Tal, og jeg maa tilstaa, at da jeg hørte ham sige — det staar i Tidenden Sp. 564, og med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Linier deraf —: „Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem har sine Oplysninger fra, de ere i hvert Tilfælde ikke rigtige“, troede jeg ikke mine egne Øren, og da jeg saa Fortrykket, troede jeg ikke mine egne Øjne. Men jeg ser altsaa nu af den rektificerede Tidende — om jeg maa bruge det Udtryk —, at Ministeren overfor mig har fastholdt, at de Oplysninger, jeg gav om de franske *rentes* Kursfald, kunde han ikke vide, hvorfra jeg havde, og de vare i hvert Fald ikke rigtige. Hvad sagde jeg da? Jeg sagde, at *rentes* „i de Dage, da Statslaanet forhandlede her i Rigsdagen“, stod i 97,20 à 97,12, medens de i Juni 1909 havde været oppe i 98,15 og i Mellemtiden endog oppe over 99, saaledes i November 1909. Det er altsaa det, Ministeren paastaar er urigtigt, og dermed skal han gøre det fuldstændig af med mig: naar endogsaa mine Tal ere urigtige, hvorledes skal det saa gaa med de Slutninger, jeg bygger paa Tallene? Jeg har i den Anledning skaffet mig de originale Ritzau-Depecher, jeg har dem her i min Haand, og end yderligere har jeg skaffet mig fra Børsen de originale franske Kurslister og har dem her i min Skuffe. Jeg vil tillade mig at deponere dem i Rigsdagens Bureau, saa vil enhver med egne Øjne kunne overbevise sig af de originale Dokumenter om, at mine Tal — jeg tør vel sige: selvfølgelig — ere rigtige, og at Finansministeren altsaa der har fremført en fuldstændig ubeføjet Sigtelse imod mig. Disse Depecher og Kurslister vise udtrykkelig for den 21. og 22. Juli dette Aar de af mig nævnte Kurser, nemlig 97,20 og 97,12, og den 21. og 22. Juli vare netop de Dage, da Statslaanet be-

handlede her i Rigsdagen. Forhandlingen begyndte den 19. og sluttede den 22. Paa samme Vis var Kursen nøjagtig som af mig opgivet den 7. Juni 1909: 98,15 og den 15. November 1909: 99,15.

Hvorfor fremførte jeg nu disse Tal, hvis Rigtighed nu er godtgjort? For at vise, sagde jeg, „den matte Omtrentlighed“, hvormed Finansministeren havde udtrykt sig i sin Motivering, da han i Sommer pegede paa *rentes* som en Undtagelse fra sidste Aars almindelige Kursnedgang paa 1ste Klasses Statspapirer. Den rette Sammenhæng med *rentes* er nemlig den — ikke at de i sig selv ere en Undtagelse fra den Regel, men at den almindelige Nedgang for deres Vedkommende først er begyndt senere end fra Sommeren 1909. Den er foregaaet under mange Svingninger, men uimodsigelig har der dog i det sidste halve Aars Tid været en Nedgang i det almindelige Prisniveau fra 99 ned til noget over 97, som jeg har paastaat. Her lige overfor nytter det ikke det mindste, saaledes som Finansministeren gjorde for at redde sig, at pille et Par enkelte Dage ud og sammenligne Kurserne, nemlig henholdsvis 1. Juni 1909 og 1910 og 1. Juli 1909 og 1910. Netop for et Papir med Svingninger saa stærke, som *rentes* faktisk altid have fra Dag til Dag, er sligt altid let nok, men i denne Sammenhæng nærmest Spilfægteri. Men tilmed har Finansministeren taget en hel anden Kurs, thi den Kurs, som telegraferes Verden rundt, og som man her maa citere, fordi den bringes i Ritzaus Depecher, er Kursen pr. ultimo løbende Maaned, Slutningskursen vedkommende Børsdag. Men den højtærede Finansminister bruger ikke den Kurs, men han bruger en, saa vidt jeg kan se, *cours moyen*, altsaa en Gennemsnitskurs af de i Dagens Løb noterede *cassa*-Kurser for effektive Køb. Altsaa med andre Ord: paa andre Dage tager han andre Kurser, og paa Basis deraf siger han: „Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem har sine Kurser, men de ere i hvert Fald ikke rigtige“. Denne Henførelse af Debatten til et helt andet Omraade, om hvilket jeg i Virkeligheden ikke har talt, minder fuldstændig om den bekendte Historie, da Manden blev spurgt af Dommeren om, hvem han var gift med, og saa svarede: Med et Fruentimmer. Dommeren siger saa: Ja, vi ere for Pokker alle sammen gifte med Fruentimmer, hvortil Manden svarede: Nej, Hr. Assessor, jeg har en Søster, som er gift med et Mandfolk. Det kan være me-